Aventurile submarinului X-DOX

148

Tainele Madagascarului

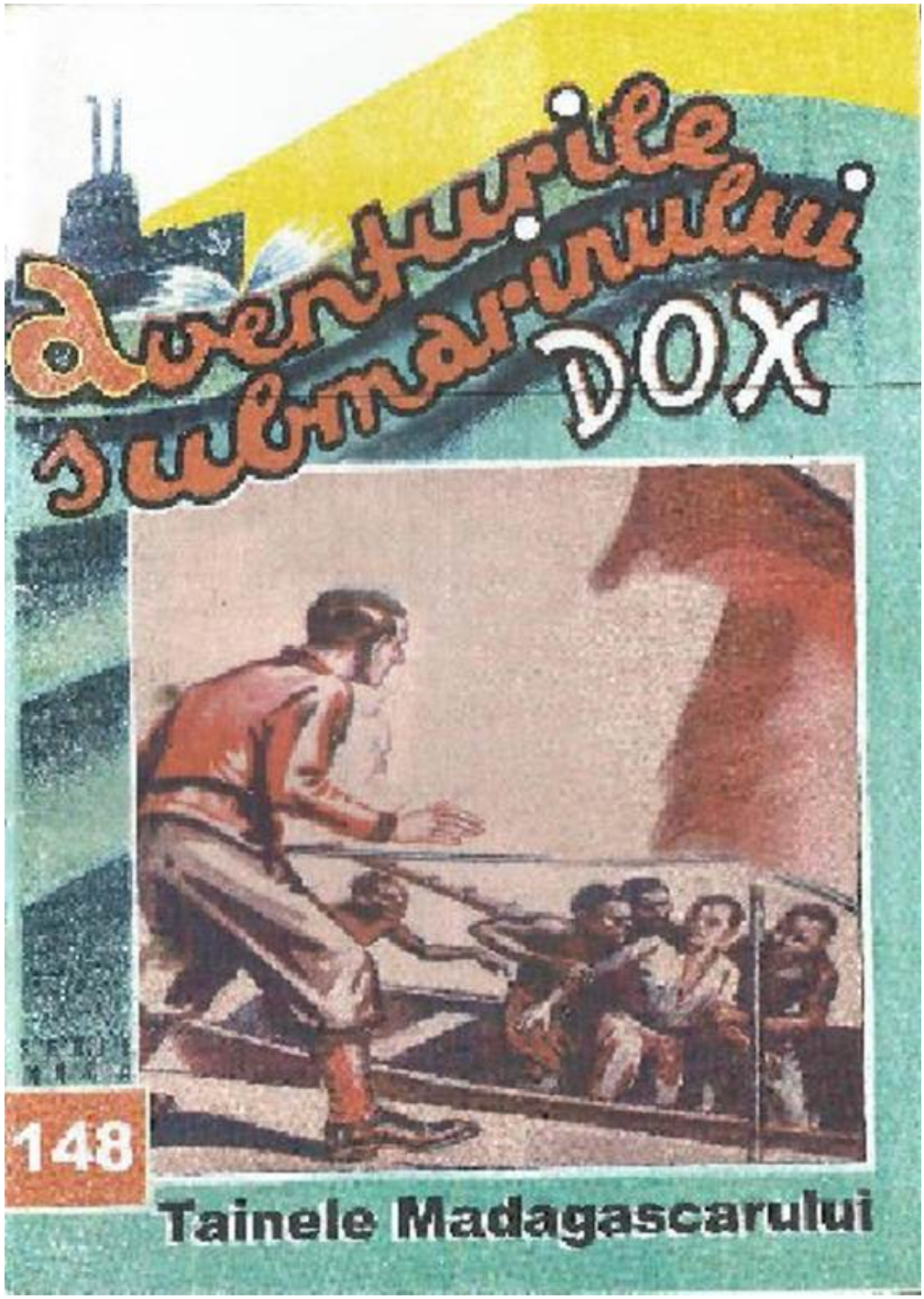
Aventurile submarinului DOX
148
Tainele Madagascarului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 148

TAINELE MADAGASCARULUI

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN LUPTĂ CU FANATICII

— DACĂ ŢINEM MEREU DIRECŢIA ASTA, ajungem la orăşelul Mahanoro de pe coasta de răsărit a Madagascarului – spuse căpitanul Farrow camarazilor săi George, Petre şi doctorul Bertram, cu care se afla în turnul submarinului – în nici un caz însă nu trebuie să debarc în port, nici chiar în apropiere, pentru că francezii să nu ne poată aduce vreun neajuns. E drept că în Madagascar câţiva băştinaşi se bucură de mare putere, având chiar dreptul de a judeca şi condamna, dar cu toate acestea ascultă de ordinele Franţei. Păşim într-o ţară foarte primejdioasă şi pericolul devine şi mai mare prin faptul că George al nostru are în stăpânirea lui Mamba de aur. Dar ştiu că nu l-aş putea abate de la gândul acestei aventuri. Şi, sincer vorbind, sunt şi eu curios să văd ce vom afla de pe urma acestui Mamba.

George privi visător la apa sclipitoare a mării. Părea că se va stârni furtuna dinspre apus, ceea ce i-ar întârzia din drum, astfel că nu vor ajunge înainte de apusul soarelui la uriaşa insulă.

Într-adevăr, peste o jumătate de ceas se stârni o furtună puternică şi valuri mari izbeau submarinul din toate părţile. Motoarele căutau să se împotrivească cu toată puterea, totuşi vasul înainte atât de încet încât căpitanul zise necăjit:

— Cu siguranţă că vom ajunge prea târziu ca să ne putem căuta un loc potrivit, unde să acostăm. Poate că nici nu vom mai zări coasta la lumina zilei.

Dar furtuna se potoli tot atât de repede precum se stârnise. Valurile deveniră tot mai slabe şi viteza submarinului tot mai mare.

Şi când soarele coborâse mult la apus Farrow exclamă:

— Colo-n faţă se iveşte coasta. Dar nu vom ajunge destul de devreme ca să putem căuta cum trebuie o ascunzătoare – de încercat tot vom încerca însă. Ah, uite-l pe Plundow! Ia d-ta în primire cârma şi ţine aceeaşi direcţie. Haide, George, să mergem în faţă şa proră, poate mai descoperim vreun golfuleţ ascuns.

Tânărul se şi căţărase peste marginea turnului. Şi alergă spre proră, înaintea tatălui său. Acesta îl urmă şi zise, râzând:

— Ei, George, văd că nu mai ai astâmpăr. Dar cred că va trebui să aştepţi până mâine, sau poate că aventurile noastre încep chiar de îndată ce debarcăm. Fii sigur că vom întâmpina destule.

— Cred şi eu – răspunse George – aş vrea însă să dăm de ceva cât mai misterios. Nu ştiu ce este cu mine, dar aş fi nemulţumit dacă nu s-ar întâmpla nimic până mâine.

— Tii, că nerăbdător mai eşti! făcu Farrow, râzând mereu. Eu nu cred să ni se mai poată întâmpla ceva astăzi, căci peste o jumătate de ceas se întunecă. Înfrânează-ţi nerăbdarea, băiete!

— N-am încotro, dar eu unul simt că trebuie să se întâmple ceva – repetă George, privind tot mai stăruitor spre coasta care se desluşea din ce în ce mai mult. Ia, te uită, tată, vezi punctuleţul acela care s-a desprins de coastă, colo, la miazăzi? Pare să vie spre noi. Să ştii că el o să ne aducă ceva.

Căpitanul se molipsi şi el de înfrigurarea fiului său şi privi cu încordare spre punctul arătat, pe care-l zări îndată. După câteva minute zise:

— E o barcă cu pânze, din acelea folosite de băştinaşii de aici, o barcă măricică. Asta nu-i ceva deosebit, dar cu toate acestea aş prefera să ne lăsăm afund cu vasul, căci n-aş vrea ca sosirea noastră să fie cunoscută.

— Dacă-s băştinaşi n-are ce să ne strice chiar dacă ne-ar vedea – spuse George. Să rămânem la suprafaţă.

— Fie şi aşa – încuviinţă căpitanul – deşi cred că facem o mare greşeală.

— Se pare că se află şi un european pe bordul bărcii! exclamă tânărul, în aceeaşi clipă. Asta înseamnă că chestia va deveni mai interesantă decât credeam.

— Într-adevăr! făcu Farrow, după câteva clipe. Acum văd şi eu un european stând în mijlocul câtorva băştinaşi. Ah, barca pare că-şi schimbă cursul, probabil că vrea să treacă pe lângă noi. Oho, acolo nu-i lucru curat!

Căpitanul dădu repede comanda ca să se dea mai multă viteză motoarelor. „Dox”-ul îşi spori iuţeală, ca să taie drumul bărcii, sau cel puţin să se apropie cât mai mult de ea.

Cârmaciul ei părea însă că vrea să se ferească de asta. Căpitanul şi George văzură că la o poruncă a sa pânzele fură întinse mai bine, barca se aplecă şi-şi spori viteza.

Cu toate acestea „Dox”-ul era mai repede şi căpitanul zise fiului său:

— Aha, acum e lucru sigur că indivizii ăia vin în conflict cu legea, altminteri n-ar încerca să ne scape. Probabil că ne iau drept un vas de război francez. Poate că n-ar strica să vie sus Jan Brike şi să şi pună la punct tunul. Dar nu, să-ntrebăm întâi ce se petrece acolo.

Cele două vase atât de deosebite se apropiau tot mai mult unul de altul. Se vedea lămurit că Europeanul din barcă avea

o discuţie aprinsă cu ceilalţi, care păreau că-l ţin cu forţa. Făceau gesturi agitate, într-un rând europeanul sări în picioare, dar fu împins înapoi pe locul său de către băştinaşi.

Căpitanul comandă iarăşi ca motoarele să meargă şi mai repede.

Cele două vase ajunseseră atât de aproape încât oamenii se puteau înţelege prin vorbă. Timonierul băştinaş porni şi mai repede în direcţia vântului şi izbuti să treacă pe lângă prora submarinului.

În aceeaşi clipă europeanul sări la marginea bărcii şi încercă să se salte peste bord. Imediat fu tras înapoi de negri şi un vlăjgan îi apăsă mâna pe gură.

Căpitanul răcni într-acolo:

— Daţi imediat drumul omului!

Trase apoi revolverul şi-l îndreptă ameninţător spre barcă. Ar fi tras chiar, dacă negrii ar fi încercat să fugă prizonierul – dar deodată se lasă întunerecul.

Un râs batjocoritor răsună dinspre barcă, apoi se stârni iarăşi o răbufneală de vânt şi din vâjâitul bărcii care se îndepărta, căpitanul îşi dădu seama că negrii îi scăpaseră.

Farrow porunci îndată să se aprindă reflectorul puternic de pe bordul „Dox”-ului, apoi dădu ordin lui Plundow să apuce în aceiaşi direcţie în care bănuia că pornise barca.

Dar când lumina vie spintecă întunericul şi se răsfrânse pe apă, nu se mai văzu nimic. Coasta era acum atât de aproape, încât s-ar fi putut că micul vas să fi intrat în vreun golf ascuns.

Totuşi atât de repede nu putea să fi dispărut barca, căci trecuseră numai câteva minute de la ordinul căpitanului până la aprinderea reflectorului.

Submarinul se apropiă cu toată viteza de coastă, dar curând Farrow trebui să dea ordin să se micşoreze viteza, căci începuseră să se ivească stânci sub apă.

Deodată George strigă, agitat:

— Tată, colo în golful acela îngust se află barca. Cred că apa e destul de adâncă acolo ca să putem acosta şi noi.

Într-adevăr, barca era acolo, dar nu se vedea nici un om într-însa. În timpul cât cei de pe submarin o căutaseră, negrii debarcaseră cu prizonierul lor şi se făcuseră nevăzuţi pe uscat.

— Fireşte că trebuie să ne luăm după ei – puse căpitanul – în nici un caz nu trebuie să-l lăsăm pe European în mâinile acestor Negri. Da, se pare că apa e destul de adâncă.

Încet şi cu băgare de seamă submarinul intră în golf. Dibaciul timonier Plundow izbuti să aducă „Dox”-ul alături

de barcă. Pe puntea submarinului se adunaseră cincisprezece marinari care, împreună cu primul ofiţer Rindow, urmau să-l însoţească pe căpitan şi pe George. Fireşte că nu lipsea nici doctorul, nici Petre.

Abia stopase submarinul, că toţi aceştia săriră în barcă. Dar camarazii nu găsiră într-însa nici un obiect, din care să poată afla ceva cu privire la negri.

La lumina reflectorului, însă, care era îndreptat spre uscat, văzură o potecă îngustă care ducea în desiş ce se-ntindea până la ţărm.

— Colo atârnă o zdreanţă albă – strigă George – pe acolo au dispărut cu bietul om. Repede după ei, trebuie să-i ajungem îndată!

Tânărul sări cel dintâi pe uscat şi alergă spre potecă. Petre îl urmă imediat, iar ceilalţi camarazi avură nevoie de mai mult timp ca să coboare din barcă.

Astfel, George şi Petre o luaseră înainte cu vreo cincisprezece paşi de restul trupei. Căpitanul, care venea cel dintâi după ei, strigă fiului său să meargă mai încet. Pe întunerec, pe poteca îngustă, era prea primejdios, căci negrii, aşteptându-se să fie urmăriţi, puteau să fi aşezat vreo capcană acolo.

George îşi dădu şi el seamă de asta şi rămase locului îndată ce tatăl său îi strigase să-şi domolească paşii; şi atunci auzi înaintea sa, în desiş, pe partea stângă, un pârâit slab de crengi. Petre puse îndată mâna pe braţul lui George şi-i şopti:

— Ia seama, domnule George, se pare că sunt colo! Trebuie să-ncercăm să-i luăm prin surprindere.

Toţi camarazii aveau la ei lămpile de buzunar. Pe care le aprinseră. George şi Petre îndreptară lumina pe partea stângă a potecii şi văzură atunci crengi frânte şi frunze rupte, care dovedeau că mai mulţi oameni pătrunseseră pe acolo în desiş.

Ceilalţi camarazi îi ajunseră din urmă şi la întrebarea căpitanului ce s-a întâmplat. Petre îi răspunse ceva în şoaptă. Farrow chibzui câteva clipe, apoi dădu porunca:

— Toţi oamenii să pătrundă pe stânga în desiş! Scoateţi cuţitele şi înainte!

Fără să stea o clipă pe gânduri, camarazii se supuseră. Petre alergă îndată spre tufişul îndărătul căruia se auziseră zgomotele şi cu cuţitul făcu o spărtură largă. Alături de el George începu să taie crengile unei tufe.

Lucra cu înfrigurare, înaintând pas cu pas, căci în faţa lui auzi acum trosnete de crengi şi foşnet de frunze. Se părea că se ascunsese acolo un mare număr de oameni, care fugiră

acum repede în desiş în faţa atacului neaşteptat al marinarilor.

În cele din urmă tânărul îşi croi drum şi ajunse într-un luminiş lat de numai doi metri. În acelaşi timp cu el pătrunsese acolo şi Petre împreună cu vreo zece camarazi. La lumina lămpilor lor văzură mai mulţi negri care se strecurau în grabă prin tufele de peste drum. Doi uriaşi traseră după ei un prizonier, căruia îi legaseră o basma la gură.

George îşi vârî la loc pumnalul şi scoase revolverul. Apoi strigă în franţuzeşte:

— Daţi drumul omului – repede!

În acelaşi timp slobozi un glonţ în aer, care trecu deasupra capului unuia din cei doi negri. Scoţând ţipete de spaimă indivizii dădură drumul victimei lor, se aplecară şi se strecurară în tufiş. Prizonierul se-ntoarse şi veni spre salvatorii săi.

— N-ar fi bine să punem mâna pe unul din negri? întrebă George.

— Nu – strigă căpitanul – de ce să ne îngreunăm cu un prizonier? Să pornim repede înapoi, înainte ca bandiţii ăia să primească întăriri.

Petre şi tăiase prizonierului legăturile de la mâini şi-i scoase apoi basmaua groasă de la gură. Un chip simpatic ieşi la iveală, omul eliberat răsuflă din adânc, apoi zise, mişcat:

— Domnilor, vă mulţumesc din tot sufletul. M-aţi salvat de la o moarte grozavă. Îmi daţi voie să mă prezint: mă numesc Rene Soulier şi sunt secretarul guvernământului.

Şi înainte ca Farrow să-i poată răspunde ceva, el adăugă, oarecum mirat:

— Văd că sunteţi persoane particulare… Credeam la-nceput că am de-a face cu un submarin al marinei engleze.

— Nu ştiu dacă vei fi prea încântat că tocmai noi te-am salvat – răspunse căpitanul – căci guvernul d-tale îmi mai poartă încă pică. Eu sunt căpitanul Farrow şi cred că ai auzit despre mine.

francezul făcu un pas înapoi şi câteva clipe rămase tăcut. Apoi, însă, ridică deodată capul şi zise:

— Fireşte că eu, ca Francez şi încă slujbaş de Stat, trebuie să fiu împotriva dv., domnule căpitan. Dar acum cuget ca un om căruia i-aţi salvat viaţa, cruţându-l de o soartă grozavă. Primiţi încăodată călduroasele mele mulţumiri şi fiţi încredinţat că voi căuta să înlătur din calea dv. toate neplăcerile pe care le-aţi putea întâmpina aici. Îmi daţi voie să vă întreb dacă voiaţi în orice caz să debarcaţi aici, sau aţi făcut numai ca să-mi veniţi mie în ajutor?

— Trebuie să mărturisesc că aş fi debarcat în orice caz – răspunse căpitanul – căci avem de îndeplinit aici o misiune foarte ciudată. Deoarece trebuie să te duc în port cu submarinul meu, vom putea să ne povestim totul pe drum. Probabil că cunoşti bine oamenii şi lucrurile de pe aici, astfel că ne-ai putea da indicaţii preţioase.

— Fireşte că voi face tot ce-mi va sta în putinţă – făgădui francezul – dar acum să ne-ntoarcem cât mai repede la coastă, altminteri aceşti misterioşi adepţi ai grozavului Mamba ar putea să ne atace în număr mai mare.

— Ce… ce? exclamară căpitanul şi George în acelaşi timp. Vorbeai despre adepţii lui Mamba? Păi pentru ăştia am venit şi noi încoace… Foarte interesant! Care va să zică avea dreptate băiatul meu cu presimţirea că ni se va întâmpla ceva deosebit încă azi. Văd că eşti tot atât de uimit ca şi noi, domnule Soulier. Hai să mergem repede la submarinul nostru şi acolo îţi voi istorisi totul.

În toată graba părăsiră luminişul şi ajunseră la golf, unde se urcară pe submarin. Dar înainte de a porni, căpitanul ascultă sfatul francezului şi puse să se distrugă barca Negrilor, ca aceştia să nu se mai poată folosi de ea.

După ce „Dox”-ul se desprinse de ţărm, căpitanul pofti pe francez în sufragerie, unde tocmai se servea cina. Bietul salvat începu să mănânce cu poftă şi povesti că pe la amiază, în ziua aceea, negrii l-au prins în apropierea oraşului şi l-au ţinut ascuns, nedându-i măcar o înghiţitură de apă. Şi după ce-şi potoli foamea, rugă pe căpitan să-i povestească legătura dintre ei cu Mamba şi cu misterioşii ei adepţi.

Ascultă cu luare aminte istorisirea lui Farrow, care-i spuse că un bătrân cingalez din Ceylon vânduse fiului său mica bijuterie de aur, care reprezenta o viperă primejdioasă şi-i spuse băiatului s-o ducă în Madagascar. Povesti şi despre aventurile întâmpinate pe insula Ceylon şi în drum, în legătură cu această Mamba.

Când sfârşi, Soulier se ridică şi zise, agitat:

— Domnule căpitan, nu mi-ar putea arăta fiul dv. bijuteria aceasta? Nici nu bănuiţi ce prefacere însemnată s-a produce dacă ar veni înapoi aici.

George ieşi repede afară ca să aducă din cabina sa şarpele de aur. Când se-ntoarse şi-l puse pe masă, francezul îl luă repede şi strigă:

— Da, asta trebuie să fie! Este întocmai copia micşorată a Mambei mari, negre, din piatră, care se află în misteriosul templu din peşteră. Odată am văzut-o şi eu, apoi am fost nevoit să fug – şi cu toate astea am fost recunoscut de

credincioşi, care acum m-au luat prizonier. Aş fi fost jertfit unei morţi grozave şi anume în faţa acestei statui de piatră. Până acum umblau numai zvonuri privitoare la aceste jertfe, dar căpetenia Negrilor, unul anume Otaha, m-a ameninţat cu moartea aceasta după ce m-a luat prizonier.

— Dar pentru ce vină trebuia să fii jertfit? întrebă căpitanul. Numai pentru că ai vizitat templul acela?

— În primul rând pentru asta, căci negrii vor să împiedice cu orice chip ca locul templului lor să fie cunoscut. În al doilea rând, ei cred că prin faptul că am privit hidoasa lor zeitate am şi profanat-o; şi în al treilea rând, ei se tem că şi această statuie de piatră, ar putea fi urată cum s-a întâmplat cu simbolul acesta de aur pe care-l aveţi dv.

— Şi ce schimbări s-ar produce dacă bijuteria ar fi adusă înapoi? întrebă căpitanul.

— Atunci asociaţia asta secretă va deveni cred, la fel de inofensivă cum fusese înainte – zise Soulier – căci înainte de a se produce furtul, acum cinci ani, adepţii Mambei au lucrat mână-n mână cu noi şi ne-au fost de folos în toate privinţele. Dar după furt, ei au început să creadă că acest simbol de aur le-a fost luat din îndemnul nostru, pentru ca… Să dobândim putere asupra lor. De atunci au început să curgă crimele şi, după cum îmi spunea Otaha, au fost jertfiţi câţiva negri, bănuiţi c-ar fi fost părtaşi la furt. Dacă vom înapoia acum acestor fanatici bijuteria aceasta, cu siguranţă că se va reîntrona liniştea şi colaborarea de odinioară.

— Dar nu va trebui să pedepsiţi apoi crimele făptuite de ei? întrebă căpitanul.

— Din păcate va trebui s-o facem, ca să ne păstrăm prestigiul – răspunse Soulier – ceea ce îi va întărâta, fireşte şi Otaha, om cult şi inteligent, va bănui că vom proceda astfel şi de aceea se va apăra din toate puterile. Păcat că n-ai făcut cumpărătura aceasta cu câţiva ani în urmă, domnule Farrow – se adresă el lui George – căci ne-ai fi cruţat multe lupte grele. Dorinţa mea ar fi să nu intervenim în mod oficial împotriva acestor Negri, deoarece n-am vrea să arătăm prea multă importanţă chestiunilor lor, căci asta ne-ar dăuna faţă de ceilalţi supuşi. De aceea ţi-aş fi recunoscător, domnule căpitan, dacă mi-ai da o mână de ajutor împotriva lui Otaha, pentru că el e duhul rău al întregii asociaţii.

— Fireşte că-ţi voi da tot ajutorul ce ne va sta în putinţă – făgădui imediat căpitanul – dar deoarece nu trebuie să ne lăsăm văzuţi de autorităţile d-tale, sarcina noastră va fi îngreuiată. Ar fi bine să-ţi faci puţin timp mâine şi să vii pe

submarinul nostru ca să pornim împreună împotriva lui Otaha. D-ta ştii unde e templul acela misterios.

— Propunerea e cât se poate de bună, domnule căpitan – încuviinţă Soulier – vom întâmpina însă greutăţi mari, căci Otaha îi are la mână pe oamenii săi. Vom lucra deci cu şiretenie şi în acelaşi timp vom fi pregătiţi pentru orice.

II
PRIMEJDII LA TOT PASUL

CĂPITANUL IZBUTI SĂ-ŞI ADUCĂ submarinul în portul Mahanoro. Soulier coborî într-un şlep care se afla acolo şi se făcu nevăzut în întuneric, fără să fi fost observat de sentinela vasului. După aceea ajunse uşor la ţărm.

Folosindu-se numai de electromotoare, „Dox”-ul ieşi iarăşi din port. În largul mării rămase apoi tot restul nopţii şi toată ziua următoare.

Când se înnoptă, porni din nou spre port şi acostă lângă şlep care, după cum spusese Soulier, era în reparaţie. Nu trecu mult şi francezul dădu semnalul convenit – o fluierătură – apoi prinzându-se de o funie lăsată în jos, se căţără pe puntea submarinului.

— Totul în bună regulă! exclamă el vesel, când submarinul se-ndepărtă iar de port. Am căpătat un concediu de trei săptămâni, dar sper că nu vom avea nevoie de tot timpul acesta.

După puţin timp submarinul intră iarăşi în golful ascuns unde stătuse în seara trecută. Fireşte că trebuiau să se aştepte ca la ţărm să se afle iscoade de-ale negrilor, aşa că era nevoie să fie cu băgare de seamă şa părăsirea vasului. În primul rând nu trebuiau să aprindă nici un fel de lumină.

George puse cel dintâi piciorul pe uscat. Merse până la desiş şi acolo rămase în ascultare. Mamba de aur o ascunsese le brâu; vroia s-o dea numai negrului care era îndreptăţit s-o ia în primire. Soulier, care se ocupase mult timp cu această asociaţie secretă spusese că acesta e un bătrân negru cu numele Mulidja, urmărit cu înverşunare de Otaha şi de aceea se ţinea ascuns.

După câteva minute erau şi camarazii pe uscat. Afară de căpitan, Rindow, doctorul, Soulier şi Petre, mai erau cincisprezece oameni.

Farrow îl mai preveni încăodată pe fiul său:

— George, să nu te laşi îndemnat de nimic s-o iei înainte! Nici să nu mergi prea repede, căci se poate ca negri să fi aşezat pe poteci gropi dintr-acelea pentru prins fiare.

— La sta m-am gândit şi eu – zise doctorul Bertram – ar fi mai bine dacă George s-ar lega cu o funie. Petre care merge îndărătul lui, l-ar putea ţine, dacă într-adevăr pământul i-ar fugi de sub picioare.

— Asta e o idee bună – încuviinţă căpitanul – şi aşa vom face. Petre, tu ai totdeauna la tine frânghioare, ia împleteşte câteva împreună, ca să ţină bine.

Deşi era întuneric beznă, uriaşul făcu treaba cum se cuvenea, apoi îi petrecu funioara lui George pe sub braţe în jurul pieptului, iar capătul îl ţine în mână.

Astfel asigurat, tânărul merse dibuind de-a lungul desişului şi îşi încordă auzul la feluritele zgomote care răsunau de pretutindeni – viaţa de noapte a pădurii.

Tocmai se afla în faţa unui copac uriaş, cu trunchiul acoperit cu muşchi, sclipind în beznă. Erau numeroase ciuperci luminoase, care acopereau aproape în întregime trunchiul, George se opri fără voie, ca să admire această luminaţie.

Atunci auzi ca un sunet ciudat. Era un bâzâit scurt, ascuţit, ca şi cum un gândac mare ar fi trecut pe dinaintea lui – apoi ceva se izbi de suprafaţa luminată a copacului. Tânărul văzu cu groază o săgeată lungă, care se înfipsese în scoarţă. Era încredinţat că vârful acestei săgeţi era otrăvită.

Înmărmurirea lui dură numai o clipă. Apoi îşi scoase fulgerător revolverul şi descărcă două gloanţe spre stânga în desiş. Cunoştea bine direcţia de unde venise săgeata.

Împuşcăturile sale nu dădură greş, căci din desiş se auzi un ţipăt de durere, urmat de gemete. George îşi aprinse imediat lampa de buzunar şi îndreptă lumina într-acolo. În aceeaşi clipă se zvârli repede în lături, căci zărise o mână negricioasă, care ieşise dintre crengi. Ţinând un arc încordat.

Iarăşi şuieră săgeata prin aer, deasupra capului său, pentru a se înfige în trunchiul copacului. Şi din nou detună arma lui George, urmată de un ţipăt în tufiş, apoi pârâit de crengi.

Mâna negricioasă cu arcul se lăsa tot mai jos, ceea ce însemna că omul ascuns acolo se prăbuşea încetişor. Dar mai puteau fi alţi negri în tufiş.

Firește că şi ceilalţi camarazi, auzind împuşcăturile şi traseră revolverele şi aprinseseră lămpile. Luminile acestea orbitoare l-ar fi împiedecat şi pe cel mai bun ţintaş să nimerească. Afară de asta, soarta care îi lovise pe cei doi dintâi, trebuie să-i fi speriat puţin pe ceilalţi.

Într-adevăr, camarazii auziră acum foşnete şi trosnete în desiş, tot mai îndepărtate. Aşa dar, negrii se retrăgeau.

— Să-i cercetăm pe cei culcaţi la pământ! zise căpitanul, în cele din urmă. Poate aflăm din ce trib fac parte – sau poate vei recunoaşte d-ta pe vreunul din ei, domnule Soulier.

Câţiva camarazi în frunte cu George, pătrunseră în desiş.

Primul negru de care dădură zăcea în tufiş şi mâna lui cu arcul ieşea afară pe poteca îngustă. Glonţul lui George îl nimerise în gât. Se prăbuşise îndată mort.

Când Petre cu încă doi camarazi îl tresară pe potecă, francezul strigă:

— Pe omul acesta l-am văzut adesea, se aţinea prin Mahanoro, unde avea legături cu alţii care mi-au bătut şi ei la ochi şi pe care i-am văzut când am vizitat templul acela misterios.

— Atunci ştim cel puţin că venirea noastră a fost anunţată şi trebuie să fim cu băgare de seamă. Ah, celălalt trăieşte încă… poate aflăm ceva de la el.

Negrul care părea foarte grav rănit, fu transportat de acolo de George, Petre şi Kard. Soulier vorbi întâi franţuzeşte, apoi într-o limbă necunoscută camarazilor. Dar convorbirea dintre ei nu dură mult, căci deodată rănitul începu să se zvârcolească, pentru ca apoi să rămână nemişcat. Murise.

— Ce-a mai spus? întrebă căpitanul.

— Să nu mergem mai departe, căci am fi hărăziţi morţii – răspunse francezul – o fi vrut să creadă cu asta că vom da de capcane primejdioase, dar pentru aşa ceva suntem pregătiţi. Din păcate n-a mai putut să-mi spună dacă va mai avea loc în curând o serbare în templul tăinuit din peşteră. În orice caz, însă, Otaha şi ai lui acolo se aţin.

— Ca să fim lămuriţi în toată chestia asta, trebuie să ştim, însă, în ce raporturi sunt credincioşii cu Otaha – zise căpitanul – am dedus din vorbele d-tale că el şi-a însuşit cu forţa demnitatea lui de acum. Mai spuneai că a pus să fie urmărit bătrânul Mulidja, proprietarul de drept al Mambei de aur.

— Foarte adevărat domnule căpitan – încuviinţă Soulier – Otaha s-a cocoţat prin forţă la rangul de conducător al asociaţiei secrete. Odinioară, înainte de a fi fost furată Mamba de aur, asociaţia asta nu prea ne făcea bătaie de cap. Abia acum, după ce Otaha a pus mâna pe putere, chestia a început să devină primejdioasă pentru noi, căci mulţi europeni au dispărut fără urmă şi bănuiesc că au căzut în mâinile acestor fanatici.

— Atunci, înainte de toate trebuie şi-l punem cu botul pe labe pe Otaha – zise Farrow – şi apoi îl vom găsi noi pe bătrânul Mulidja. Hai să-i ducem pe cei doi morţi în desiş, căci n-avem timp să-i îngropăm şi ar fi degeaba fiindcă tot o să-l dezgroape şacalii.

Petre şi Kard îndeplinră treaba asta, după ce le luaseră arcurile şi săgeţile otrăvite pe care George ţinea să le păstreze ca amintire.

— Are vreun rost să pornim mai departe, pe întuneric? întrebă tânărul. Acum negrii ştiu doar că venim.

— Cred că e mai bine să mergem pe întuneric – spuse căpitanul – altminteri am oferi o ţintă prea bună pentru arcaşii pitiţi pe undeva. Numai că va trebui să fim cu băgare de seamă, căci aici avem de-a face cu fanatici.

Imediat toţi îşi stinseră lămpile. Întunericul fu adânc de tot la început şi se scurseră câteva minute până ce George putu vedea din nou sclipirea copacului uriaş. Petre luase iarăşi în mâini funia cu care-l legase pe tânăr.

George dibui încetişor drumul mai departe urmat de camarazi. Cam vreun sfert de ceas micul convoi merse astfel înainte. Deodată, la cel mult zece metri depărtare de viteazul tânăr se auzi un râs batjocoritor, apoi un glas care spuse într-o franţuzească stâlcită:

— Om mic alb pleacă repede, aici aşteaptă moarte.

— Otaha! exclamă Soulier, surprins. E glasul lui. De l-am putea prinde!

Uitând de orice prevedere, George făcu un pas înainte. Uitase de funia de care-l ţinea Petre şi-şi aminti de ea când pământul începu să-i fugă de sub picioare. Scoase o exclamaţie de spaimă; atunci uriaşul îşi propti repede piciorul în pământ şi trase cu putere înapoi.

George căzuse numai cu vreo jumătate de metru în adâncime. Căută sprijin în jurul său şi dădu de marginea gropii. Se săltă înapoi, pe pământ şi când auzii iarăşi hohotul acela batjocoritor îl cuprinse o furie fără margini. Otaha îşi trădase prezenţa numai ca să-l îndemne pe el să facă un pas înainte spre o moarte sigură.

Cu iuţeala fulgerului George smulse amândouă revolverele de la brâu şi slobozi câteva focuri. Dar Otaha era mai viclean – râsul lui batjocoritor răsună acum mai încolo, totuşi se deosebea lămurit în râsul lui o ciudă grozavă. Apoi strigă:

— Om mic moare dacă merge mai departe.

George descărcă iar câteva gloanţe în spre locul de unde răsunară glasul şi iarăşi nu nimeri, după cum deduse din alt hohot al negrului, de data asta şi mai îndepărtat.

— Nu mai trage, George! zise căpitanul. Dar ce s-a întâmplat?

— Picasem pe jumătate într-o groapă din acelea de prins fiare – răspunse tânărul. Petre a putut să mă oprească la vreme. Trebuie să-mi aprind lampa, ca să văd dacă putem merge mai departe.

Lumina ţâşni şi George văzu o groapă lungă de vreo doi metri, a cărei învelitoare de crengi şi frunziş căzuse în adâncime. Groapa asta ocupă toată lărgimea potecii şi era adâncă de vreo doi metri, iar pe fund erau înfipte multe

trunchiuri subţirele de copaci, ascuţite la vârf şi acoperite cu ceva lucitor.

George se-nfioră; pricepu imediat că acest „ceva” era otravă.

De amândouă părţile groapa ajungea până la desiş, aşa că era cu putinţă să treci de ea numai dacă coteai de pe potecă şi făceai un mic ocol prin tufe. George îşi scoase îndată cuţitul şi începu să taie crengile tufelor. Petre îl ajută din răsputeri şi în curând cei doi camarazi trecuseră prin cea dintâi tufă.

Spre mirarea lor dădură de o a doua potecă îngustă, la depărtare de vreun metru şi jumătate de cea dintâi.

Camarazii porniră repede de-a lungul acestei poteci. Ceilalţi îl urmară mai încet, deoarece trebuiau să se strecoare câte unul prin frunziş.

Poteca era lungă de vreo douăzeci de metri şi sfârşea la un tufiş ale cărui ramuri puteau fi date cu uşurinţă la o parte.

— Să-i aşteptăm pe camarazi! spuse Petre încetişor, când îl văzu pe odorul său că vrea să pătrundă în acest tufiş. Altminteri cine ştie peste ce mai dăm.

Tânărul văzu că uriaşul avea dreptate, aşa că aşteptară amândoi câteva minute, până ce sosiră ceilalţi.

— S-a întâmplat ceva deosebit, George? întrebă căpitanul.

— Nu, Tată, am ascultat numai sfatul lui Petre, care zicea să vă aşteptăm pe voi. Cred că pătrunzând în tufişul acesta dăm iarăşi de poteca aceea veche. Numai de n-ar fi şi acolo gropi dintr-alea!

— Păi vezi să fii cu băgare de seamă! spuse căpitanul.

Tânărul se aplecă şi se strecură cu băgare de seamă printre crengile mlădioase. După cum se aşteptase, dădu iarăşi de poteca veche. Aşteptă până ce fu şi Petre îndărătul lui, credinciosul uriaş luă iar funia în mână şi amândoi porniră la pas mai departe.

III
TEMPLUL TĂINUIT

George stinsese iarăşi lampa, dar căpitanul îi zise acum:

— Cred că e mai bine să te foloseşti de lampă, George. Cine ştie ce curse or mai fi pus Negrii ăştia pe aici! Dat ţine lumina aşa fel că nu ţi se poată vedea făptura.

George urmă întocmai sfatul părintelui său. Şi timp de vreo jumătate de ceas nu se întâmplă nimic, apoi desişul se rări şi mai multe poteci porniră ca nişte raze printre tufe. În

cele din urmă tânărul nostru ajunse într-un luminiş, al cărui teren era acoperit cu pietriş.

După câţiva paşi se opri şi aşteptă până se strânseră toţi camarazii. Soulier şopti deodată, agitat:

— Domnilor, dacă nu mă înşel, templul acela tăinuit trebuie să fie pe aici pe aproape. Şi atunci am străbătut un astfel de teren acoperit cu pietriş şi în mijlocul acestuia era intrarea spre templul subpământean.

Ar fi minunat să fie aşa! zise căpitanul. Fireşte că acum trebuie să fim cu ochii–n patru, căci Otaha şi-o fi asigurat el bine templul împotriva musafirilor nedoriţi. N-ar fi mai bine să aşteptăm până s-o lumina de ziuă?

— Dar bine, tată, mai sunt şase ceasuri până atunci – zise George – şi ar fi păcat să pierdem în zadar atâta vreme. Afară de asta, în aceste şase ceasuri am fi foarte primejduiţi, căci cu siguranţă că Otaha o să ne atace. Foc n-avem voi să aprindem, iar noaptea va fi simţitor de rece – aşa că din toate punctele de vedere e mai bine să-ncercăm a găsi templul.

— Ei, da – zise căpitanul – trebuia să-mi închipui eu că nu vei avea răbdare să stai cu mâinile în sân. Bine, să pornim mai departe. Ia spune, domnule Soulier, d-ta când ai trecut ziua pe aici, ai văzut cumva bolovani mai mari îndărătul cărora s-ar putea ascunde lesne oameni?

— Nu – răspunse francezul – toate pietrele sunt cam de mărimea celor de pe aici. Templul e într-o adâncitură a terenului, aşa că nu-l puteţi vedea până nu veţi sta pe marginea micii văi.

— Ah, asta e important – zise îndată căpitanul – cum e coborâşul în valea asta? Duce vreun drum bun în jos, sau trebuie să trecem peste bolovani? Şi cât de adânc să fie?

— La partea de miazăzi a văii am descoperit o potecă îngustă, care duce vreo douăzeci de metri în jos – răspunse Soulier – pe partea de sus a templului? E construit de mână omenească, sau e cioplit în stâncă?

— Sunt stânci sălbatece – răspunse francezul – şi înlăuntrul lor oamenii au făcut peşteri artificiale, probabil cu multă vreme în urmă. Din cea mai din fund duce o scară largă în adâncime, într-o încăpere mare, luminată prin ganguri lungi care duc pieziş la suprafaţă. În încăperea aceasta se află statuia uriaşă din piatră a unui Mamba înarmat. Atâta am apucat să mai văd, căci doi paznici s-au repezit din întunerec spre mine şi am fost nevoit să fug repede.

— Şi numai pentru că ai văzut statuia aceea ai fost urmărit cu atâta înverşunare? întrebă căpitanul. Atunci trebuie să ne

aşteptăm la tot ce e mai rău, dacă prin vreo întâmplare nenorocită, am cădea în mâinile acestor fanatici. Vezi de fii cu băgare de seamă, George!

— N-avea grijă, tată! răspunse tânărul.

— Ah, uite că iese luna dintre nori! şopti Soulier. Acum nu va fi atât de primejdios pentru noi să străbatem întinderea de pietriş, căci în întunerec s-ar fi putut lesne ascunde iscoade pe undeva.

— Uite colo a rupt-o de fugă! exclamă George şi se pregăti să pornească după umbra neagră care la vreo treizeci de metri, se ridicase de la pământ şi o luase la goană.

Dar, Petre îl trase îndărăt de funie şi căpitanul zise:

— Vezi cât trebuie să fii de prevăzător! N-ai de unde şti dacă nu-s şi aici gropi din acelea. Rămâi deci liniştit, până vom fi ajuns la templu.

— Ah, uite şi dincolo iscoade care au luat-o din loc! zise George. N-ar fi bine să ne luăm după dânşii? Altminteri dacă le lăsăm atâta timp, cine ştie ce surprize drăceşti ne mai pregătesc în templul lor.

— Fireşte că ne vom lua după ei, dar cu multă băgare de seamă – hotărî căpitanul – înainte, deci, George, tu mergi iarăşi în frunte, dar vezi de observă, pe cât se poate, ce drum apucă iscoada dinaintea ta. Dacă coteşte, faci şi tu la fel, altminteri te pomeneşti că pici în vreo capcană.

George se călăuzi după sfatul acesta. Nu scăpă din ochi făptura neagră care aluneca acum la vreo patruzeci de metri de dânsul. Negrul i-o lua tot mai mult înainte pentru că tânărul nu putea merge atât de repede, fiind nevoit să ţină seamă de camarazi, care veneau în urma lui. De două ori negrul coti în lături, George îşi întipări bine în minte locul şi făcu la fel. Dar când individul fu la vreo cincizeci de metri înaintea lui şi coti iarăşi odată, tânărul nu-şi fixase bine locul; căci pe când se gândea că mai putea merge fără teamă vreo doi metri înainte, pământul îi alunecă de sub picioare, deşi călcase pe pietriş.

Repede se aruncă înapoi şi în aceeaşi clipă Petre trase de funie, deoarece observase căderea tânărului, aşa că George rămase întins pe pământ tare. Îşi smulse repede lampa de buzunar şi aprinzând-o, îşi putu da seamă de viclenia negrilor.

Deasupra unei gropi adânci pe al cărei fund erau înfipţi pari ascunşi, ei aşezaseră oleacă de crenguţe înfrunzite şi peste ea presărară pietriş.

— Drace! scrâşni George, cu furie. Trebuie să-i fiu recunoscător doctorului că a avut idee asta minunată cu

funie. Dar acum să mergem repede mai departe, altminteri îl pierd din ochi pe individul ăla.

Se ridică şi îşi urmă drumul ceva mai repejor, căci iscoada se depărtase simţitor şi George îl putut zări cu greu pe supra faţa luminată de lună. Băgă însă de seamă că negrul alerga acum drept înainte, fără să mai cotească. Asta însemna că groapa aceea în care era cât p-aci să cadă George, era cea din urmă.

Vreo două sute de metri mai alergară astfel, apoi umbra neagră dispăru deodată.

Imediat Soulier strigă dindărătul căpitanului:

— Colo-n faţă trebuie să fie valea cu templul; cred că-mi pot aminti de locul acesta, deşi acum, la lumina lunii, totul apare puţin schimbat. Fii deci cu băgare de seamă, domnule George, căci pe partea de miazăzi a văii am observat o râpă.

— Voi fi cu băgare de seamă – răspunse tânărul – şi-apoi mă ţine Petre de funie. Aha, colo dispar şi celelalte iscoade, aşa că tot trebuie să fie mai multe coborâşuri. Mi-am întipărit însă bine locul unde s-a făcut nevăzut negrul care era înaintea mea.

Camarazii deveniseră foarte prevăzători acum, căci lesne s-ar fi putut ca negrii să se fi postat pe marginea văii, de unde să-i primească cu săgeţi otrăvite.

— Mai bine să ne împrăştiem îndată ce vom fi ajuns la marginea văii – propuse căpitanul – apoi ne târâm în patru labe şi putem cuprinde cu privirea locul. Luna luminează îndeajuns, aşa că vom putea vedea şi când s-o arăta capul vreunei iscoade deasupra marginii.

Propunerea aceasta era foarte bună, căci astfel toţi camarazii puteau în acelaşi timp să-şi dea seamă de situaţia templului, dar se şi puteau împotrivi îndată Negrilor, dacă încercau să-şi apere templul în număr mare.

George ajunsese numai la doi metri de marginea văgăunii. Se opri şi se lăsă îndată în genunchi, pentru ca tovarăşii să poată privi pe deasupra lui, până a nu coti la dreapta sau la stânga. Fiecare trebuia să treacă aproape de George, înainte de a se abate din cale, căci alături de drumul pe care mersese iscoada puteau să se mai afle gropi dintr-acelea.

Totul se îndeplini în linişte şi în curând camarazii stăteau unul lângă altul în şir lung, pe marginea râpei. Căpitanul ridică braţul, toţi se lăsară pe brânci şi se târâră până la margine.

Fireşte că fiecare ţinea în mâna dreaptă un revolver, iar cu stânga dibuiau terenul dinaintea lor centimetru cu centimetru.

În cele din urmă se aflau unul lângă altul şi priviră în văgăuna adâncă. Lumina lunii scălda în întregime fundul văii întinse, pe care se vedeau stânci înalte care ascundeau înăuntru lor taina asociaţiei Mamba.

Nu se zărea nici o făptură omenească, dar ei ştiau bine că acolo jos stăteau la pândă fanaticii Negri.

George descoperi de-a dreptul în faţa lui poteca îngustă care ducea în vale. Şopti atunci tatălui său, care se afla alături de el:

— Nu coborâm? Voi încerca eu întâi şi voi mă veţi putea acoperi în cazul că negrii vor întreprinde pe neaşteptate un atac. Dacă vom coborî unul după altul, la intervale mari, cei ajunşi jos şi cei de sus vor putea ocroti mereu pe aceia care s-ar afla atunci pe potecă.

— Da, George, ai dreptate – încuviinţă căpitanul – coboară tu întâi cu Petre! Dar rămâi legat de funie, căci nu ştiu dacă nu mai sunt gropi prin jurul templului.

În timp ce camarazii îşi şopteau unul altuia cum trebuia să decurgă noua întreprindere, George şi cobora poteca îngustă. Petre îl urma, ţinând funia.

Amândoi ajunseră însă nevătămaţi jos, făcură câţiva paşi înainte, apoi se opriră, ca să-i aştepte pe tovarăşi. Priviră cu atenţiune la grupul de stânci, care se găsea la vreo treizeci de metri înaintea lor, dar nu putură descoperi nici cea mai mică mişcare în umbra crăpăturilor lor. Se părea că negrii se refugiaseră într-adevăr în templul subpământean – sau stăteau la pândă nemişcaţi în ascunzătorile lor, până ce toţi străinii se vor fi apropiat atât de mult încât nici o săgeată otrăvită să nu-şi greşească ţinta.

Când vreo jumătate din numărul camarazilor ajunseră în fundul văgăunii, căpitanul porunci să fie aprinse lămpile de buzunar, care luminau până la optzeci de metri depărtare. Puteau descoperi lămurit orice crăpătură în stâncă. Dar nu zăriră nici un negru.

Farrow zise, cam neliniştit:

— Asta e foarte ciudat, zău aşa! Ce-or fi având de gând negrii? Te pomeneşti că vor să ne ademenească în templul lor, pentru ca apoi să se poată năpusti mai lesne asupra noastră.

— Tată, am o idee bună! zise deodată George. Domnul Soulier vorbea doar de nişte ganguri de lumină, care duc pieziş la suprafaţă. Din templul subpământean. Ce-ar fi să ne dăm drumul înăuntru prin aceste ganguri? În felul acesta i-am putea observa uşor pe negrii din încăpere. Ei au să bănuiască că noi vom pătrunde prin intrarea obişnuită.

— Bine zici – încuviinţă căpitanul, după o scurtă chibzuială – dar atunci domnul Soulier trebuie să ne spună exact cum sunt construite aceste găuri de lumină.

francezul răspunse:

— Întâmplător, pe când străbăteam încăperea ca să ajung la statuia Mambei, am privit mai atent gangurile alea de lumină, căci îmi spuneam că la caz de nevoie aş putea fugi prin vreunul. Nu sunt prea înclinate, terenul e neted de tot, fără pietriş. Şi sunt destul de mari ca să te poţi târî prin ele.

— Asta e cât se poate de bine – zise căpitanul, bucuros – acum trebuie să mai ştiu la ce distanţă se află gangurile unul de altul.

— Pe fiecare parte a încăperii am observat patru asemenea ganguri, la vreo doi metri distanţă.

— Minunat! făcu căpitanul. Ne vom da deci drumul în jos câte patru din partea asta de răsărit. Să ne împărţim acum imediat în patru grupuri. George, tu vei lua prima, Petre rămâne îndărătul tău – eu voi lua a doua, Rindow a treia şi…

— Domnule căpitan – îl întrerupse francezul – n-aş putea lua eu grupul al patrulea? Mult aş vrea să privesc cel dintâi în templu.

Farrow chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Bine domnule Soulier. Şi acum, înainte! Stingeţi lămpile şi mergeţi cât mai încet!

Abia când camarazii fură în faţa stâncii uriaşe, se împărţiră la dreapta şi la stânga. Se înţeleseseră ca cel din fruntea fiecărui grup să dea un scurt semnal luminos de îndată ce ar fi atins gangul de lumină. De pătruns urmau să pătrundă abia după ce căpitanul va da încuviinţarea pentru aceasta printr-un noi semnal luminos.

După câteva minute toţi fruntaşii dăduseră semnalul şi Farrow aprinse de două ori lampa sa, la intervale.

George îşi dădu imediat drumul în gangul îngust. Dibui cu luare aminte în juru-i ferindu-se să facă zgomot. Îşi dădu seama că francezul spusese adevărul, terenul gangurilor era neted de tot.

Deodată se opri, căci auzi nişte sunete ca de trompetă, apoi un fel de cântec de cor, întrerupt uneori de tonuri ascuţite.

Probabil că negrii se pregăteau pentru vreo solemnitate în cinstea zeităţii lor de piatră, dar George se miră că nu vedea nici o rază de lumină înaintea lui.

Când Petre se izbi de picioarele sale, tânărul se târî mai departe. După socoteala lui, trebuia să fie acum aproape de capătul gangului. Sunetele ciudate deveniseră mai tari, deşi

înăbuşite încă. Oare solemnitatea aceea să aibă loc în altă încăpere?

Se târî iarăşi o jumătate de metru înainte, când se lovi de ceva moale. Şi dibuind în juru-i, găsi explicaţia: Negrii atârnaseră blănuri groase la intrarea gangurilor.

Cu băgare de seamă încercă să dea înlături acoperitoarea şi când o desfăcu puţin, se târî mai departe şi privi prin crăpătură. Văzu atunci o privelişte cu totul deosebită.

În faţa lui era statuia de piatră a Mambei, înaintea căreia ardea un foc puternic pe o lespede mare de piatră. Un negru uriaş, învăluit într-o blană de leopard, a cărui căpăţână, cu botul larg căscat, se afla pe capul său – azvârlea din când în când mănunchiuri de buruieni sau presăra un praf peste jar. Atunci culoarea flăcării se schimbă în verde, roşu sau albastru.

Şi odată cu această schimbare de culori, trupul de piatră al Mambei părea că trăieşte. În locul ochilor idolul avea pietre preţioase, care sclipeau de asemenea în culori diferite şi colţii lungi şi veninoşi, care erau, probabil, din fildeş, sporeau impresia sinistră pe care o făcea statuia aceea.

Cu băgare de seamă George desfăcu şi mai mult perdeaua; acum putea cuprinde cu privirea aproape întreaga încăpere. Vreo şaizeci de negrii, toţi înarmaţi cu arcuri, săgeţi şi cuţite, stăteau ghemuiţi la pământ şi priveau ţintă la statuia de piatră. Şi ei făceau o impresie sinistră în jocul de lumini, căci chipurile lor fioroase păreau să tresară, deşi stăteau cu totul nemişcaţi.

Negrul uriaş de lângă foc începu să vorbească. Din păcate George nu pricepea nimic din spusele sale, văzu însă efectul vorbelor sale asupra negrilor care ascultau, ai căror ochi aruncau acum sclipiri ameninţătoare şi ale căror mâini vânjoase strângeau cu putere armele.

Din partea din fund a încăperii, pe care George n-o putuse vedea încă, se auziră deodată strigăte şi zgomote ciudate, ca şi cum un om s-ar fi apărat împotriva unei gâtuiri.

Tânărul nostru erou se târî mai departe şi încercă să privească pe după perdele. Deodată răsună lângă el un strigăt şi înainte ca să poată face o mişcare, înainte să poată trage înapoi capul, un obiect greu îl lovi în cap şi simţind o durere grozavă de-a lungul şirii spinării îşi pierdu cunoştinţa.

IV
FIOROSUL OTAHA

CÂND SE TREZI, George nu putea mişca nici un mădular şi cu mare greu izbuti să ridice puţin pleoapele.

Dar auzea bine şi la-nceput îi ajunse la ureche un murmur nelămurit ca de mai multe voci, apoi grăi un singur glas pe care George îl recunoscu îndată ca pe al lui Otaha, acela care vroise să-l ademenească în groapa pentru fiare. Din păcate şi de data asta vorbea limba aceea pe care n-o pricepea George.

Dar atunci îi răspunse deodată francezul Soulier şi după ce rosti numai câteva cuvinte în graiul acela străin, urmă în franţuzeşte:

— Domnule căpitan, am fost traşi pe sfoară de Otaha. Prin iscoade, care se aflau sus pe stâncă şi pe care nu le-am putut vedea, el a aflat că am pătruns în gangul acesta. Când am dispărut, câţiva din oamenii săi s-au furişat pe dinafară pe lângă ganguri şi au presărat înăuntru un fel de praf la cărui miros ne-a ameţit. Negrii ne-au scos atunci afară, fără ca noi să ne putem împotrivi.

— Dar ce s-o fi întâmplat cu George? Am auzit un ţipăt de-al lui – zise Farrow.

— Viteazul d-tale băiat a luat-o prea mult înainte – răspunse francezul – unul din paznicii care stăteau în faţa deschizăturilor acoperite ale gangurilor, l-a culcat la pământ. Şi, trebuie să-l fi nimerit rău, căci stă nemişcat colo, deşi nu e legat.

— Dumnezeule! exclamă căpitanul, îngrozit. Doar nu l-o fi ucis ticălosul acela? Te rog, domnule Soulier, mai întreabă-l odată pe Otaha ăla!

francezul vorbi iar cu şeful bandei, apoi zise, oftând:

— Otaha susţine că sărmanul George ar fi mort. Mă mustră cugetul îngrozitor, domnule căpitan, că viteazul dv. Fecior şi-a găsit moartea aici din pricina mea. Dar nu cred, nu, nu se poate!

— Nici eu nu vreau să cred – adăugă căpitanul, cu glas tremurător – doctore, ia spune. Face George impresia c-ar fi mort?

După câteva minute Bertram zise:

— Poate fi vorba de o stare de paralizie – probabil că unul din negri l-a lovit în ceafă cu măciuca lui de lemn. În nici un caz nu trebuie să ne pierdem speranţa, în primul rând acum trebuie să ne îngrijim să scăpăm din situaţia în care ne aflăm. În definitive, suntem douăzeci de oameni, afară de George.

— Dar dezarmaţi şi legaţi în puterea unor forţe de trei ori mai mari – zise căpitanul, cu amărăciune – nu ştiu zău cum ne-am putea îmbunătăţi situaţia. Ar fi şi tot una, dacă i s-ar fi întâmplat băiatului ceva…

Glasul căpitanului era atât de trist încât pe George îl îndemna inima să sară în picioare şi să alerge la tatăl său. Dar nu putea să se mişte deloc şi doctorul ghicise bine starea lui, deşi vorbise mai mult ca să-l mângâie pe căpitan.

Din pricina loviturii în ceafă cu măciuca George fusese cuprins de un fel de stare de catalepsie. De aceea negrii nici nu-l legaseră şi îl puseseră de o parte socotindu-l mort. Asta era foarte bine, căci dacă va putea mişca iar mădularele ar putea veni în ajutorul camarazilor. Dar cât va ţine starea de acum?

Se sili din răsputeri să mişte măcar un deget – nu izbuti însă. Şi îşi mai spuse atunci că ar fi o greşeală să facă vreo mişcare, căci chiar dacă negrii nu-l observau. De sigur că tovarăşii săi vor băga de seamă şi de bucurie vor scoate vreo exclamaţie care l-ar trăda.

Încercă totuşi să mai ridice puţin pleoapele, ceea ce izbuti. Văzu atunci că tovarăşii săi, legaţi zdravăn, zăceau în mijlocul încăperii, iar de jur-împrejurul lor stăteau ghemuiţi negrii. În faţa statuii de piatră, lângă focul ce pâlpâia, stătea Otaha, măsurând cu priviri furioase pe prizonieri.

Uriaşul negru se ridică puţin şi privi deasupra prizonierilor spre fundul sălii, unde era intrarea de sus, după cum spusese Soulier.

Ceilalţi negrii. Însă, care stăteau ghemuiţi lângă prizonieri, aplecară şi mai mult capetele. Domnea o tăcere adâncă în încăperea mare şi George îşi spuse că acum se va întâmpla ceva de seamă.

Şi într-adevăr, deodată apăru în raza vederii sale o făptură, care făcea impresie cu totul sinistră. Din descrierile pe care le citise şi din ilustraţiile pe care le văzuse, George îşi dădu seamă că avea de-a face cu vrăjitorul unui trib. Capul îi era împodobit cu două coarne enorme de taur şi avea pe dânsul fâşii lungi şi colorate de stofă, iar peste umeri şi la brâu purta toate podoabele unui vrăjitor: oseminte, şopârle uscate, piei de şerpi şi alte obiecte ciudate – toate lucruri ce-ţi dădeau fiori.

Vrăjitorul se opri înaintea focului, zvârli câteva obiecte în flăcări, care luară imediat o culoare roşie ca sângele – apoi începu să dănţuiască în jurul lespedei de piatră pe care ardea focul. În acelaşi timp lovea tactul într-o tobă mică şi porni să rostească fel de fel de cuvinte, într-o melodie ciudată.

Flăcările deveniră tot mai roşii şi în acelaşi timp se răspândi un miros ameţitor dar totuşi plăcut în întreaga încăpere. Şi făptura vrăjitorului, care făcea sărituri tot mai sălbatece în jurul focului, dobândi ceva ireal.

În cele din urmă vrăjitorul se opri din ţopăit, zvârli iarăşi un obiect în foc şi flăcările se înălţară sus de tot. Individul se-ntoarse pe urmă fulgerător şi cu voce tunătoare rosti câteva cuvinte.

Imediat se stârni un murmur în rândurile negrilor nemişcaţi; Otaha izbucni într-un râs sălbatec şi-i strigă lui Soulier câteva cuvinte. Apoi ridică mâna şi imediat se făcu tăcere.

— Domnilor – zise acum francezul – mi s-a spus să vă povestesc ce-a văzut din oracolul focului vrăjitorul tribului, care e în acelaşi timp, cel dintâi slujitor al lui Mamba. Statuia cea mare a hotărât ca să murim prin foc. Din păcate, nu ne putem îndoi de seriozitatea acestei ameninţări şi-mi pare nespus de rău că v-aţi lăsat îndemnat de mine ca să veniţi în templu.

— Of, domnule Soulier – zise căpitanul cu glas hotărât – am fi venit în orice caz aici. Te-aş ruga, însă, să spui negrilor că George al meu are la dânsul Mamba de aur. Mie, personal, puţin îmi pasă dacă voi fi salvat sau va trebui să mor aici, dar este vorba de soarta credincioşilor mei camarazi.

— Domnule căpitan, nu-şi pierde curajul – zise doctorul Bertram – crede-mă că nu e deloc exclus ca George al nostru să fie numai leşinat. Nu-mi pot închipui ca să fi fost omorât dintr-o singură lovitură. Fireşte, loviturile în ceafă sunt foarte primejdioase, dar ele pot da şi acele fenomene de paralizie pe care le observăm şi la George.

— Oh, de-aş şti asta cu hotărâre! oftă căpitanul, cu glas tremurător, privind la fiul său. Dar nici atunci nu mi-ar fi de nici un folos, căci de eliberat tot nu ne putem elibera.

— Uciderea noastră nu va urma imediat, ci abia peste două zile – spuse francezul – şi cu prilejul acesta va avea loc o serbare mare aici. Desigur că prin asta Otaha vrea să-şi dovedească din nou puterea asupra noastră. Nu ştiu, însă, domnule căpitan, dacă să-i spun ceva lui Otaha despre Mamba de aur, pe care o are George al dv. am presimţirea că giuvaerul acesta ne va mai aduce noroc.

Vorbise încet de tot şi atât de repede încât Otaha nu l-ar fi putut înţelege. Dar George, cu auzu-i ascuţit, prinsese totuşi cuvintele. Otaha se răsti la Soulier, în franţuzeasca lui stâlcită:

— Ce vorbeşte voi? Ce ştie de Mamba?

francezul răspunse liniştit:

— Păi văd colo o Mamba, ceea ce înseamnă că sunteţi adepţi ai acestei asociaţii. Ştiu de mult asta. Pentru ce te superi degeaba? De altfel, dragă Otaha, ne simţim foarte onoraţi că ne este hărăzită o moarte atât de frumoasă, cu prilejul unei serbări atât de strălucite.

Era cam îndrăzneţ din partea lui Soulier să-şi bată astfel joc de negru. Şi Otaha puse mâna îndată pe o măciucă şi se repezi cu ea la francez. Dar se opri deodată şi scrâşni câteva cuvinte în limba lui.

— Aoleu! făcu Soulier, batjocoritor. Mi-a făgăduit să mă trateze cu deosebită atenţie. Da nu ştiu de ce, domnilor, n-am deloc simţământul că voi muri – ba sunt pe deplin încredinţat că vom ieşi teferi de aici. Şi mai am convingerea, domnule căpitan, că George al dv. se va face sănătos.

Vorbise cu toată seriozitatea şi Farrow zise, recunoscător:

— Cuvintele d-tale au darul să-mi aducă niţică mângâiere, domnule Soulier. Să nădăjduim, deci, presimţirile nu te vor înşela. Dar tu n-ai spus încă nimic până acum, Petre… Care e părerea ta?

— Eu n-aş putea să mă împac cu gândul că domnul George al meu e mort într-adevăr – răspunse uriaşul – dacă ar fi aşa, mi-aş rupe legăturile şi i-aş culca la pământ pe toţi negrii ăştia de aici.

George ar fi vrut să zâmbească recunoscător credinciosului uriaş, dar îşi dădu seamă că orice gest l-ar putea trăda şi atunci ar fi fost pierdut.

Dar iată că acum simţi deodată o furnicătură prin şira spinării, ca şi cum l-ar străbate un curent electric slab. Îi venea viaţa în trup. De bucurie închise ochii, fără voie. Mai avea timp două zile să-i elibereze pe camarazi şi în vremea asta va găsi el prilejul.

Furnicătura aceea deveni tot mai puternică, începu s-o simtă prin braţe, apoi prin picioare şi când încercă să îndoaie un deget, văzu cu bucurie că izbutise. Ştia că acum se însănătoşise.

Cum ar fi vrut să facă un semn camarazilor! Trebuia însă să fie cu mare băgare de seamă, pentru ca nici un negru să nu prindă de veste.

Deschise iar încet ochii şi văzu că tatăl său şi Petre priveau mereu la dânsul. Atunci cuteză să-ntoarcă ceva mai în lături capul şi imediat văzu că ochii lui Petre se holbară de uimire şi spaimă.

Cu băgare de seamă tânărul îşi roti acum privirile; negrii se uitau cu toţii ţintă la Otaha şi la vrăjitor, care stăteau de

vorbă în şoaptă lângă foc. Atunci privi iarăşi spre tatăl său şi clipi din ochi. În acelaşi timp cuteză să dea şi din cap încet de tot.

Mişcarea aceasta fu spre nenorocirea lui. Un negru, pe care nici nu-l băgase în seamă, sări în picioare, arătă spre dânsul şi strigă câteva cuvinte lui Otaha. George ştia a cum că fusese descoperit şi în clipa următoare negrii se vor arunca asupra lui şi-l vor lega.

Nu trebuia să mai şovăie nici o clipă. Îl văzu pe Otaha năpustindu-se cu măciuca ridicată, sări în sus, îşi smulse revolverul din brâu şi trase. Dar, din pricina slăbiciunii care îi dădea un fel de ameţeală, nu nimeri cum ar fi vrut. E drept că Otaha căzu jos grămadă, dar George văzu că glonţul nu-l atinsese pe primejdiosul său duşman decât în coapsă.

Acum nu mai încăpea altă salvare decât fuga – trebuia neapărat să alerge spre scară, văzu acolo stând zece negri, care-l aşteptau gata să se repeadă la el. Cei doi din frunte se şi năpustiseră.

George îi făcu să se dea înapoi cu două gloanţe. Îşi recăpătase siguranţa în mâini. Iată însă că în aceeaşi clipă nişte săgeţi trecură pe lângă dânsul şi se izbiră de zid.

Situaţia devenea acum cu adevărat primejdioasă. Îşi goli încărcătorul în negrii care se repezeau la dânsul scoţând urlete sălbatece, apoi, pe când îşi scotea al doilea revolver, privi cu disperare în juru-i, căutând o cale de scăpare.

Văzu aproape de tot deschizătura unui gang, prin care intrase în templu cu tovarăşii săi. Vârî repede în brâu revolverul golit, pe urmă începu să descarce gloanţe din celălalt, în acelaşi timp, se tot dădea înapoi, până ajunse lângă deschizătură.

Acum trebuia, însă, să-i ţină în loc pe duşmani cel puţin câteva secunde, până se strecura în deschizătură.

Gloanţele sale, care nimereau bine de data aceasta, îi făcură într-adevăr pe negrii să se oprească, dar tânărul ştia că dânşii îl vor înhăţa îndată ce va întoarce capul şi se va strecura în gang. Trebuia să găsească alt mijloc ca să-i împingă înapoi măcar pentru câteva clipe.

În timp ce se gândea dacă n-ar fi mai bine să-l împuşte pe bătrânul vrăjitor care stătea nemişcat lângă foc, îi veni deodată în gând Mamba de aur. Mai avea cel mult încă două gloanţe în încărcător; scoase repede giuvaerul şi atunci văzu că un negru de la dreapta lui îşi încorda arcul, îl culcă repede la pământ cu un glonţ, apoi ridică Mamba de aur şi o ţinu în faţa duşmanilor.

Efectul fu uimitor. Cum zăriră podoaba, toţi se ghemuiră la pământ, unul lângă altul. Vrăjitorul, însă, scoase un ţipăt ascuţit de mânie, apoi strigă câteva cuvinte, care probabil îi îndemnau pe negri să-l înhaţe pe George.

Tânărul, fără să mai stea pe gânduri, slobozi ultimul glonţ în trupul vrăjitorului, care se prăbuşi la pământ. Şi urmarea fu că negrii, care se ridicaseră iarăşi pe jumătate, se ghemuiră din nou la pământ.

George răsuflă uşurat. Se socotea pe deplin învingător şi credea că orice primejdie trecuse.

Dar iată că Otaha se ridică, clătinându-se. Chipul său era schimonosit de mânie şi durere; strigă cu glas răguşit câteva porunci şi iarăşi se ridicară, şovăitori, câţiva negrii.

Dac-ar mai fi avut un singur glonţ în armă, George l-ar fi culcat la pământ pe Otaha. Aşa, însă, îşi dădu seamă că numai fuga îl putea salva. Mai ridică odată în aer Mamba de aur şi imediat negrii se ghemuiră iarăşi la pământ.

Tânărul se folosi de aceasta, făcu repede stânga-mprejur şi începu să se târască cu mare grabă în gangul ce ducea în sus. Îl mai auzi însă pe Soulier strigând:

— Mulidja e în apropiere, spre apus.

V
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ

CUM AJUNSE AFARĂ, George începu să alerge pe câmpia luminată de lună. În vreme ce fugea îşi încărca amândouă revolverele, apoi, după ce făcuse vreo cincizeci de metri, întoarse capul. Ca un ciorchine negru veneau urmăritorii după el. Dar George nu-şi pierdu cumpătul şi mai trase câteva gloanţe, cărora le răspunseră ţipete de durere. De data asta duşmanii o lă sară mai domol. O parte din Negrii se aruncară la pământ, ca să caute acoperire de gloanţele acestui ţintaş minunat – alţii începură să alerge care la dreapta, care la stânga.

Tânărul îşi încărcă iar gloanţele, în vreme ce alerga mereu înainte. Deodată îşi aduse aminte de gropile acelea pentru animale. Cu siguranţă că s-or fi aflând de astea şi pe aici, pentru ca să fie opriţi din drum nepoftiţii.

El ieşise din templu pe partea de apus, aşa că trebuia să alerge drept înainte, ca să dea de Mulidja, căreia urma să-i predea Mamba de aur.

Dar cum să bage el de seamă gropile acelea primejdioase, în goana lui?

Întorcând capul, văzu că urmăritorii se apropiau din ce în ce. Îşi spuse pe drept cuvânt, că nu puteau fi gropi de fiare pe partea aceasta, altminteri Negrii n-ar fi format lanţul acesta. Cu siguranţă că acele capcane fuseseră aşezate în urma poruncii lui Otaha, după ce Soulier izbutise să se salveze. Vicleanul negru putuse presupune atunci că străinii se vor înapoia şi fireşte pe acelaşi drum pe care trebuia dus francezul.

De îndată cei îşi spuse asta, George iuţi şi mai mult pasul.

Alergă astfel vreo sută de metri, pe urmă întoarse iarăşi capul. Negrii erau numai la vreo patruzeci de metri îndărătul lui, dar spre mirarea sa tânărul văzu acum că în mijlocul lor se formase o spărtură. De acolo urmăritorii se împrăştiaseră de ambele părţi. Spărtura aceasta era lată de vreo zece metri şi imediat el îşi dădu seamă ce însemna asta: în direcţia în care alerga el trebuia să fie o capcană pentru fiare, poate chiar foarte aproape.

George nu şovăi nici o clipă. Coti spre dreapta, făcu câteva sărituri mari, până nu mai văzu spărtura – apoi coti din nou spre stânga şi goni înainte spre apus.

Răcnetele de furie îndărătul lui îi dădură să înţeleagă că socotise bine. În depărtare se şi ivise o dungă întunecată, care trebuia să fie pădurea unde va găsi adăpost. Dar mai

erau până acolo vreo două sute de metri, pe care trebuia să-i străbată în grabă.

În vreme ce alerga, George îşi făcea curaj în fel şi chip. Cea dintâi grijă a lui era acum să se pună în siguranţă. Dacă izbutea s-ajungă la pădure era salvat. Acolo Negrii nu-l mai puteau urmări toţi deodată şi dacă se întâmpla să-l ajungă unul, îi va veni el repede de hac.

Când privi însă iarăşi înapoi, văzu cu spaimă că urmăritorii se apropiaseră şi mai mult.

George mai văzu că vreo câţiva negrii se opriseră deodată din fugă să-şi încordeze arcurile. Atunci luând o hotărâre bruscă, se opri şi el se-ntoarse şi descărcă vreo câteva gloanţe.

Cu două din ele culcă la pământ doi urmăritori care nu se opriseră din fugă, iar cu alte două pe doi arcaşi care tocmai se pregăteau să-şi slobozească săgeţile.

Imediat toţi negrii se aruncară la pământ. Probabil că nu li părea lucru curat această siguranţă cu care nimerea albul. Şi care mai avea încă în stăpânirea lui Mamba de aur.

Când îi văzu pe toţi negrii culcaţi la pământ, George făcu iar stânga-mprejur şi goni înainte. Mai avea acum numai o sută de metri până la pădure. Privi iarăşi înapoi şi văzu că duşmanii iar se ridicau foarte încet şi nu mai păreau atât de hotărâţi să se ia după el.

În aceeaşi clipă simţi că pământul îi fuge de sub piciorul stâng, pe care tocmai îl pusese jos. Se aruncă repede înapoi, taman la vreme, căci o bucată de teren căzu în adâncime, cu mare zgomot.

George se ridicase repede şi se întorsese. Negrii scoseseră urlete de bucurie, crezând că fugarul se va prăbuşi în groapă. Rămaseră încremeniţi însă, văzându-l pe tânăr în picioare, viu şi nevătămat.

Viteazul băiat avu deodată o idee bună. Lumina lunii era atât de puternică încât urmăritorii ar fi putut recunoaşte lămurit orice obiect din mâna lui. Vârî repede revolverul în brâu şi scoase Mamba de aur, pe care o ţinu sus, în lumină.

Efectul se arătă imediat, căci negrii căzură în genunchi şi aplecară trupurile înainte, până atinseră cu frunţile pietrişul, Atunci George strigă poruncitor în franţuzeşte:

— Duceţi-vă înapoi!

Câţiva negri vorbiră cu însufleţire semenilor lor şi după câteva clipe toţi se-ntoarseră şi începură să alerge din ce în ce mai tare.

Răsuflând uşurat George privi după dânşii, apoi se-ndreptă iarăşi spre pădure. Cu băgare de seamă se feri de groapa

aceea mare, căci chiar şi marginile ei erau primejdioase, putând să se năruie sub paşii săi.

Acum putea înainta fără să se grăbească, cercetând fiecare palmă de loc. Dar nu mai era nevoie, căci ajunse la marginea pădurii, fără să mai întâlnească vreo groapă în drumul său.

Răsuflând uşurat îşi aprinse acum lampa de buzunar şi plimbă lumina pe marginea desişului. Descoperi curând o spărtură îngustă, unde îşi zise că trebuia să fie desigur o potecă, care-l va duce poate la Mulidja.

Când pătrunse în spărtura aceasta, lui George i se păru că aude un zgomot slab în apropiere. Rămase câteva clipe locului şi ascultă; apoi ne mai auzind decât zgomotul gângăniilor şi ţipete de animale, merse încet mai departe.

În mâna stângă avea acum lampa de buzunar, a cărei lumină o ţinea îndreptată spre pământ. Nu era cu neputinţă că mai fie şi pe aici gropi din acelea primejdioase.

Deodată trosni o creangă, îndărătul lui. Dădu să-ntoarcă repede capul, dar era prea târziu. O pătură groasă îi fu zvârlită peste cap şi o lovitură puternică peste mâna dreaptă îl făcu să scape revolverul.

Apoi fu înhăţat de braţe puternice care-l săltară în sus. Toată împotrivirea-i disperată nu-i folosi la nimic şi duşmanii săi alergară cu el repede de-a lungul unei poteci întortocheate.

În cele din urmă fu lăsat jos şi i se luă pătura de pe cap. În aceeaşi clipă, însă, mâini dibace îi desprinseră brâul de arme, care căzu la pământ înainte ca el să poată face vreo mişcare de împotrivire. Dar odată cu brâul căzu afară şi Mamba de aur care se rostogoli lângă un foc mare, unde zăcea George şi rămase acolo.

Un strigăt ieşit mai multe piepturi se ridică în văzduh, apoi George văzu în jurul său o mare mişcare. Vreo patruzeci de negri zărind Mamba de aur, se trântiră cu toţii la pământ.

George se afla singur de tot şi liber între ei. Fără să stea o clipă la gânduri, ridică brâul cu arme şi şi-l petrecu pe după mijloc. Apoi văzu că un negru, care stătea ghemuit lângă el, purta la brâu celălalt revolver al său, care-i fusese zvârlit din mână. George îi scoase, liniştit, arma din brâu şi negrul nu făcu nici o mişcare de împotrivire.

— Domnule – se auzi atunci un glas sonor, într-o franţuzească fără cusur – ne aduci înapoi podoaba noastră sfântă, pe care o căutăm de mulţi ani. De unde vii d-ta şi cum ai izbutit să mă găseşti?

— Asta e o poveste lungă – se grăbi să răspundă George – am căpătat această podoabă în Orientul depărtat, pe alt

continent. Mi s-a spus s-o aduc aici şi aşa am şi făcut. Nu cumva eşti d-ta Mulidja pe care-l caut?

— Da, domnule – răspunse bătrânul negru, care făcea o impresie impunătoare – d-ta pare să ştii totul despre noi, dar noi nu ştim nimic despre d-ta.

— Despre asta vom vorbi mai târziu – zise George neliniştit – camarazii mei, cu care am venit împreună, zac în templul din peşteră. Sunt în puterea lui Otaha şi trebuie să-i eliberez cât mai repede. Numai eu am izbutit să fug cu Mamba de aur.

Bătrânul însă, spuse liniştit:

— Dă-mi Mamba de aur, domnule, apoi vom merge la templul din peşteră.

George căută să-şi stăpânească îngrijorarea care-l rodea, făcu un pas înainte, se aplecă şi, ridicând Mamba de aur, o înmână bătrânului.

Acesta se culă acum de pe scaunul sculptat pe care şezuse şi strigă un cuvânt cu glas tare de tot. În acelaşi timp ridică Mamba de aur cu amândouă mâinile şi o arătă de jur-împrejur. Se auziră strigăte de bucurie, care se potoliră însă îndată, când bătrânul ridică iar braţul poruncitor.

El vorbi câteva minute, pe urmă se-ntoarse spre George şi zise:

— Acum să mergem la templul din peşteră. Dar vom avea de luptat din greu cu Otaha, pentru că ceilalţi oameni ai mei sunt încă departe. Deoarece însă camarazi de-ai dumitale sunt în primejdie, voi cuteza să-l atac.

— Am tras într-însul şi l-am rănit grav – zise George – afară de asta a, arătat oamenilor săi Mamba de aur şi astfel i-am oprit să mă mai urmărească. Apoi am mai omorât pe un bătrân vrăjitor.

— Prin asta mi-ai uşurat foarte mult sarcina – spuse Mulidja, bucuros – acum vom putea învinge foarte lesne. Mă tem numai ca Otaha va pune să-i ucidă repede pe prizonieri, când va vedea că e pierdut. Câţiva oameni îi sunt foarte credincioşi.

— Atunci să ne grăbim pe cât se poate! strigă George. Fiecare clipă e foarte preţioasă acum.

George îi îndemnă pe oameni la un marş cum nu mai făcuseră în viaţa lor. Dar bătrânul Mulidja se ţinu şi el tare, întinerit parcă de bucurie că redobândise Mamba de aur.

În cele din urmă întinderea de pietriş se ivi înaintea lor şi George zise:

— N-are nici un rost să străbatem cu toţii împreună câmpia, căci atunci ne vor descoperi îndată paznicii şi

primejdia va fi prea mare pentru camarazii mei.

— Dar cum să facem? întrebă Mulidja, mirat.

— Voi porni eu înainte, singur. Abia după ce vor fi trecut vreo zece minute mă veţi putea urma. Voi căuta să-i ocrotesc pe camarazii mei.

George începu să gonească peste câmpie. Se ţinea mereu aplecat, căci numai aşa putea să se ferească de a nu fi descoperit de vreun paznic ascuns pe undeva.

Norocul îl ajută. În cele din urmă ajunse la templu Nu văzu pe nimeni acolo, dar din deschizătura gangului unde se oprise, auzi murmur de glasuri agitate.

Se strecură repede în deschizătura strâmtă. De data asta nu mai dădu de nici o perdea şi în curând putu cuprinde cu privirea sala templului.

Otaha stătea sprijinit de lespedea de piatră pe care focul ardea acum foarte slab. Probabil că cea mai mare parte a oamenilor săi se răsculaseră împotriva lui, deoarece numai patru Negri uriaşi, cu chipuri înfiorător de aspre, stăteau alături de el, ţinând arcurile încordate.

Un alt negru, tot atât de uriaş, stătea în faţa celorlalţi, care se făcuseră grămadă. Vorbea cu ciudă cu Otaha şi acesta îi răspundea când batjocoritor când furios.

Deodată, pe când vorbeau mai cu însufleţire, un tânăr negru sări în mijlocul încăperii şi strigă câteva cuvinte.

George îşi dădu seamă, îndată că acesta vestea apropierea lui Mulidja şi a oamenilor săi. Ridică repede amândouă revolverele, pe care le scosese dinainte din brâu şi aşteptă cu încordare cele ce aveau să se întâmple.

Chipul lui Otaha se schimonosi grozav. Apoi strigă o poruncă celor patru negri care stăteau lângă el şi aceştia îşi ridicară îndată arcurile, ţintind spre cei legaţi. George nu mai stătu pe gânduri şi descărcă amândouă armele în acelaşi timp.

Cei patru negri uriaşi căzură jos grămadă, iar Otaha scoase un răcnet de mânie şi ridică măciuca-i lungă. George fu însă mai repede şi, cu un glonţ îl culcă la pământ.

În aceeaşi clipă intră în templu bătrânul Mulidja. Ţinea ridicată sus de tot Mamba de aur şi toţi negrii se aruncară repede la pământ.

După ce bătrânul puse podoaba pe lespedea din faţa uriaşei statui de piatră, dădu o poruncă şi imediat căpitanul şi camarazii fură dezlegaţi în grabă.

Sfârşitul volumului: **TAINELE MADAGASCARULUI.**

În numărul următor:

O VÂNĂTOARE DE HIPOPOTAMI.

In Numărul următor:

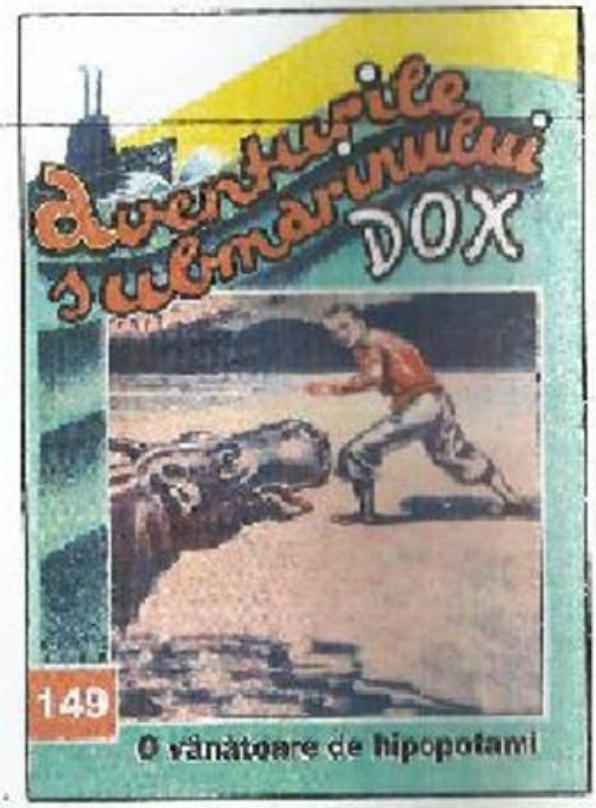

aventura continuă...

editura MARIST